

Поклоничко путовања школе вјеронауке парохије паштровске: Гацко - Сутјеска - Сарајево

Школа православне вјеронауке парохије паштровске посвећене Светом Василију Острошком са Светог Стефана прошле недеље била је на свом новом поклоничком путовању.

Послије свих мјера и немогућности организације путовања на која су наши полазници и њихови родитељи навикли као редовне ваннаставне активности, на путовање се кренуло са великом радошћу и ишчекивањем.

У плану и програму новог путовања, школа и њен вјероучитељ протојереј Драгослав Ракић су се определијели за посјету светињама и културно – историјским знаменитостима града Сарајева као и стратиштима једног дијела Херцеговине, а то су Национални спомен парка Сутјеска и Корићке јаме код

Гацка.

Прво мјесто на маршрути нашег новог путовања које смо посјетили јесте Корићка јама код које су нас у том тренутку као наши вриједни домаћини за овај дио Херцеговине дочекали наши пријатељи Христина Јањић – Зиројевић и Андрија Зиројевић који су нам на лијеп начин описали цијели њихов крај и његово културно и историјско богатство, од којег смо се највише задржали на теми „Корићке јаме“ и страшном покољу Срба од стране усташа сачињених од муслимана из Куле Фазлагиха.

Након краћег дружења, ријечи благодарности и поклона које су домаћини уручили вјероучитељу упутили смо се ка „Долини хероја“. Долина хероја је назив меморијалног комплекса, који се налази у близини села Тјентишта, у националном парку „Сутјеска“. Овај комплекс посвећен је бици на Сутјесци, која се одиграла од 15. маја до 15. јуна 1943. године, а свечано је отворен 1974. године. О детаљима Битке на Сутјесци вјероватно сте упознати кроз историју нашег народа, а ми је овде спомињемо јер је највећи број учесника и страдалника у бици био крштени православни српски народ. Пењући се до споменика уживали смо у љепоти ваздуха и природе коју видимо око себе, а која нас није оставила равнодушне.

Наше ново културом и љепотом Божије творевине и љубави препуно путовање је настављено ка престоном граду Сарајеву, на улазу у град нас је дочекао Владимир Васиљевић, дипломирани теолог и вјероучитељ из Сарајева који нас је у улози домаћина са пуно љубави и пажње предводио у нашој дводневној посјети љепотома овог града и његове околине.

Наша прва станица послије заједничког ручка и паузе била је краћа посјета цркви Светог Саве на Илићи гдје смо сазнали по нешто о овој лијепој цркви и проблематици њене изградње у Блажују, као и да су кнезови махала изразили спремност локалног становништва да учествује као радна снага у изградњи цркве. Црква је направљена према пројекту Августа Буча, који је такође пројектовао пијацу Маркале у Сарајеву и неколико вила у алеји на Илићи.

Након живописне историје ове цркве и цијелог насеља у пријератном и послератном периоду упутили смо се ка споменику природе „Врело Босне“ које се налази на периферији града Сарајева, а непосредној близини овог храма, у подножју планине Игман.

Данас је Врело Босне позната туристичка атракција, и за стране туристе и за локалне посјетиоце. Састоји се од више малих острваца повезаних мостовима преко бројних мањих потока. У парку који се налази код извора постоје бројне занимљивости. Богатство природе овог подручја огледа се у ресурсима квалитетне питке воде, пољопривреде, излетишта итд. Флора и фауна уз извориште је богарата и специфична и доприноси љепоти пејзажа, а амбијенту даје посебну вриједност.

Скупштина Кантона Сарајево је 25. маја 2006. године донијела Закон о проглашењу Споменика природе Врело Босне, укупне површине 603 хектара, на територији општине Илиџа. Значајни локалитет у оквиру заштићеног добра су само врело Босне у подножју Игмана, Велика алеја ка Илиџи са стаблима кестена и платана засађеним у аустро-угарском периоду, Мост на Пландишту (Римски мост), парк Стојчевац и локалитет Црквине сјеверно од села Врутци где се налази некропола стећака и остаци предроманичке цркве из 9. вијека.

Послије уживања у природом амбијенту путовање смо наставили ка Преображењској цркви гдје нас је домаћински дочекао свештеник Чедомир Ђелмо и упознао нас са основним подацима о овој прелијепој цркви која је својом љепотом спољашње и унутршње архитектуре плијенила наше погледе и утиске гдје смо се радо задржали тренутак више и забиљежили лијепе тренутке, након чега је отац Чедомир позвао наше полазнике вјеронауке на послужење и освјежење у порти храма. За то вријеме отац Чедомир је оцу Драгославу показао нову и веома вриједну библиотеку која се налази у оквиру самог храма.

Храм је пројектовао професор Александар Дероко. Темељ је освећен 7. августа 1938, а храм је завршен 1940. године – освећен је у недељу 8. септембра те године. Присутно је било преко 50.000 вјерника. Освећење је извршио патријарх српски Гаврило (Дожих) а сами пројекат цркве првобитно је намењен за изградњу српске православне цркве у Сплиту, али је искориштен за изградњу ове цркве.

Након дивног дружења и упознавања путовање смо наставили ка ужем језгру града Сарајева и нашем хотелу Либрис у самом центру Старог града гдје смо се смјестили и освјежили. Првог дана наш обилазак културних знаменитости града наставили смо факултативно до вечерњих часова и провели дивно слободно вријеме са нашим водичем.

Други дан нашег боравка у граду Сарајеву смо започели литургијским сабрањем у „Старој цркви“ посвећеној Светом Архангелу Михаилу. Свету литургију су служили протојереј-ставрофор проф. др Владислав Топаловић, декан Богословског факултета Светог Василија Острошког у Фочи и ђакон Вукота Вишњевац који су нам послје молитвеног сабрања припремили мало освјежење, угодан разговор и дружење, након тога смо организовали заједнички доручак у пригодној порти цркве.

Након кратке паузе упознали смо се реликвијама које се налазе у цркви и богатим културним наслеђем музеја који се налази у комплексу Старе цркве која по предању потиче из средњег века. На основу цариградских дефтера из 1485. и 1489. године може се претпоставити да је у то време постојала црква у Сарајеву. У првом дефтеру се каже да у Сарајеву има 42 муслиманске куће, 103 хришћанске и осам дубровачких. Највећу уметничку вредност у Старој цркви има дрвени иконостас у резбарију из XVII века са иконама. У Старој цркви се чува рука Св. Текле, делови моштију Св. Пателејмона, Макрине и Јакова Персијанца а у женској цркви је смештен детињи ковчег са моштима. За Стару цркву је везана српска основна школа. Први податак о њој је из 1539/40. године. У музеју се чува већи број рукописних и штампаних црквених књига велике историјске и уметничке вредности. Ту је пре свега Сарајевска Крмчија на пергаменту из прве половине XIV века, затим Силоаново Јеванђеље крај XIV века, Живот Св. Саве од Теодосија, преписао га дијак Владислав 1508. године у Милешеви. Од штампаних књига сачувана су два Цетињска октоиха Ђурђа Црнојевића из 1493/94. године као и Псалтир из манастира Милешеве.

Препуни дивних утисака запутили смо се ка Саборној цркви Рођења Пресвете

Богородице која се такође налази у самом центру на Баш Чаршији гдје нас је дочекао протојереј-стафрофор проф. др Владимир Ступар, старјешина Саборне цркве, професор Богословског факултета Светог Василија Острошког у Фочи. Отац Владимир нас је дочекао са великом љубављу коју нам је преточио у свом предивном обраћању: “Нећу вам говорити о томе колико је црква висока и широка.. али ћу вам говорити о ширини љубави Господа и Пресвете Богородице у чијем се храму налазимо...” Истичући значај Саборне цркве и историјске темеље града Сарајева и свих православних хришћанских и српских елемената који су га од самог његовог настанка красили, он нам је на својствен начин педагошког искуства открио једну сасвим нову димензију тог града, као и народа који у њему живи, а и саме погледе на живот и одређене околности са којима се сретнемо у њему. Обраћање професора Ступара имало је и дирљиве моменте и више је личило на једно лијепо предавање него на причу о храму. Наш домаћин је припремио такође мало освјежење за све нас у току којег смо подијелили још по неку занимљиву мисао. Слиједећи нашег домаћина оца Владимира ни ми нећемо овде писати историјску грађу ове цркве нити о њеној предивној архитектури чији изглед оставља без текста сваког посјетиоца, јер о свему ћете пронаћи много више путем књига и интернета, али када је у питању лични утисак, по њега ћете морати сами доћи, а када све ово посјетите, схватићете зашто.

У порти цркве као благослов и поклон на молитвено сјећање наш водич Владимир Васиљевић је свим ђацима као и одраслима из групе поклонии посебно израђене иконице на чијој позадини се налазе слике цркава које смо са њим предвођени ових дана посјетили широм града Сарајева.

Излазећи из Саборне цркве званично је завршен и наш обилазак знаменитости града. У остатку дана имали смо још неколико сати за слободне активности и дегустације незаобилазне традиционалне гастрономске понуде на Башчаршији која се налази на сјеверној обали ријеке Миљацке, која представља главну атракцију града Сарајева, као и шопинг туру у тржним центрима, коју увјек и на сваком путовању оставимо за крај, јер ето, и то је у оваквим градовима незаобилазно.

Овом приликом желимо исказати ријечи молитвене благодарности Ивану, Илији и Ивони Рађеновић са Светог Стефана, иначе бившим ученицима наше школе вјеронауке који сада живе и раде у Америци, а који су из своје несебичне љубави и истинског препознавања потребе ваннаставних активности наше школе вјеронаке дали свој допринос и својом донацијом нашим ученицима остварили реализацију овог путовања. Молитвену

благодарност упућујемо и управи фирме „In Tourist“ Будва – Каменово, возачима Веселину Јовичићу и Дејану Никчевићу који су ту увјек уз нас и када је у питању недељени превоз наших ђака из Будве до Светог Стефан на часове вјеронауке, тако и на више него братским условима путовања које увјек имају за нас.

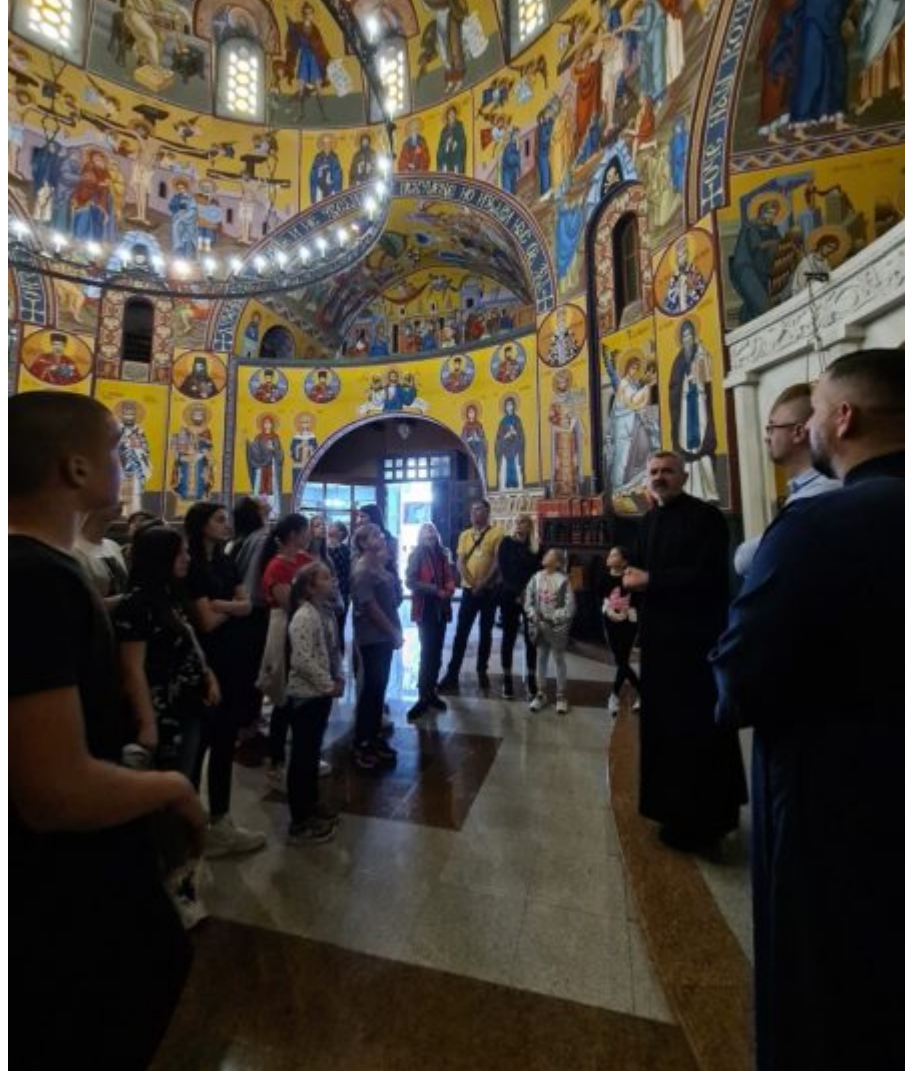
Благодаримо нашим водичима за Херцеговину Христини и Андрији Зиројевић и теологу Владимиру Васиљевићу за дводневно предвођење наше групе у граду Сарајеву. Благодарни смо нашим оцима старјешинама црква који су нас дочекали са пуно љубави и братске и очинске добродошлице и загрљаја које су имали за нас. Благодаримо и страдалноме и намученоме а опет пуном љубави граду Сарајеву који нам је поклатио дивне утиске и успомене да пожелимо опет да се вратимо. А највећа благодарност јесте Господу нашем који је све то дивно устројио.

ученици
тојерејем

mitropolija.com